Jeg vil gerne tage jer med på en rejse. Den er ikke så lang, men den foregår langt herfra, og dog.
Den starter i Sarajevo Lufthavn. Vi kommer med et Hercules fly. Det går ned, motorerne kører stadig, og lige så snart vi er ude af flyet, letter det igen og flyver bort. Vi kører med en almindelig jeep ud af lufthavnen og ind mod Sarajevo. Det første stykke er huse, der er fuldstændig smadrede og udbombede og med masser af skudhuller. Det var der, fronten gik i 3 1/2 år af krigen. Når vi kommer længere ind, kommer vi til den gade, der er blevet kaldt Sniper Alle. Nogle af højhusene er fuldstændigt udbrændte, andre er stadig delvis funktionsduelige. Af det berømte Holiday Hotel er de nederste etager udbrændt.
Jeg har før været på Sniper Alle. Første gang kørte jeg i en pansret mandsskabsvogn. Jeg sad inde i den hele tiden. Jeg så ikke noget af Sarajevo. Denne gang kan man se sig om, og jeg kan se masser af mennesker på gaden. De står og venter på sporvognen, som vi måske husker. Og sporvognen kører igen. Der er elektricitet, der er vand, der er lys. Når vi kommer længere ind i byen, kommer vi til det udbrændte bibliotek, og så kører vi op til markedspladsen, og der stiger jeg ud af bilen.
Jeg har været på markedspladsen før, men også den har forandret sig. Man kan stadig se på huset, der hvor en af granaterne ramte en af gavlene. Men selve markedspladsen er fuld af mennesker, og der er masser af varer. Der er friske grøntsager og frugt. Og folk så glade ud.
Og så slentrer vi ned gennem den ældste del af Sarajevo og ser, at byen er genopstået af asken. Vi oplever her en by fuld af liv, et multietnisk samfund, en europæisk by.
Og i virkeligheden kan man sige, at det projekt, som vi er i gang med nu, er vi langt fra færdig med. Det er et projekt om Jugoslavien, om Bosnien. Det er specielt et projekt om Sarajevo, men det er også et projekt omkring Europa, og os allesammen, fordi den indsats, vi har gjort der, den forskel, vi har gjort, handler også om os og vores fremtid, om vi er parat til at forsvare de værdier, vi tror på.
Derfor er det også et projekt om Europa og NATO, og ikke kun freden i Bosnien. Det afspejler sig på en måde også i den måde, vi er dernede på. Vi har været der, da det var FN, og vi var parat til at stille op under de betingelser.
Vi er der i dag, hvor det er NATO, der på FN's vegne skal udføre det, og det er bedre

betingelser, kan jeg garantere jer. Derfor er vi også nået længere, men det, der er så utrolig vigtigt, er, at det er NATO-lande og ikke-NATO-lande. Vi er sammen med Sverige og Finland, og vi er sammen med lande, der tidligere var Warszawa-lande og en del af Sovjetunionen. Vi er sammen med Polen, de baltiske lande. Hvem ville bare have drømt om for fem år siden, at de lande, som har haft deres frihed så kort, ville være i stand til at løse en opgave for verdenssamfundet? Og så er der selvfølgelig Rusland, der er med i den samme division, hvor vi er og vores amerikanske venner. Det afspejler i virkeligheden den nye verden, vi ser ind i. Både når vi taler om et nyt NATO med nye opgaver, nye missioner, men også med samarbejdspartneren på en anden måde, end vi kendte før. Men også når vi taler om vores europæiske projekt. Det er utroligt vigtigt, at vi indretter os, så vi i fremtiden kan være med til at forhindre, at den slags ting, som skete i Sarajevo, de sker. Og hvis de skulle ske, at vi så kan stoppe dem. Derfor tror jeg, at vi skal være utroligt forsigtige med at lægge begrænsninger på os selv, som ville gøre, at vi ikke kunne løse vores europæiske projekt.

Jeg vil godt slutte det her med at sige tak til jer, fordi jeg har kørt den rute flere gange, men jeg har også altid vidst, at I var med på ruten, og denne lille rejse rejste I med på. Der er stadig meget der skal gøres, men jeg er sikker på, at Socialdemokratiet, at I vil være med, også på resten af rejsen.